

Γιώργος Σπανός

«Ήθελα να πετύχω για το καλό των Δωδεκανήσων»

Επιχειρηματίας από τους παλιούς, που τα κεφάλαια της επιχείρησής του δεν μετριοούνται σε ψυχρές μονάδες, αλλά σε συναισθηματικές αξίες. Ξεκίνησε από τη Λέρο αγωνιζόμενος από μικρός στον στίβο της επιβίωσης και έφτασε σήμερα να απολαμβάνει περήφανα τους καρπούς μιας δύσκολης αλλά επιτυχημένης πορείας

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ: ΗΛΙΑΣ ΓΡΗΓΟΡΑΤΟΣ

Λένε πως τα βιώματα της παιδικής ηλικίας καθορίζουν, σε πολλές περιπτώσεις, τα βήματα της ωριμότητας. Αν αυτό είναι αλήθεια, η περίπτωση του ιδρυτή και προέδρου της Dodekanisos Seaways Γιώργου Σπανού είναι χαρακτηριστική. Από μικρό παιδί στα Τεμένια της Λέρου, όπου γεννήθηκε και έζησε τα παιδικά του χρόνια, έβλεπε τα πλοία της γραμμής να μπαίνουν από το μεγάλο φυσικό, όσο και γραφικό λιμάνι στο Λακκί και μαζί τους, με τη δύναμη του νου, ταξίδευε σε τόπους άγνωστων και μακρινούς. Η σχέση ζωής του με τη θάλασσα, όμως, σηματοδότησε ανεξίτηλα το 1958, όταν το μικρό πλοιάριο ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΟΣ, που εκτελούσε τοπικά δρομολόγια, βούλιαξε κοντά

στον Κάβο Κρίο παίρνοντας μαζί του στο βυθό πολλές ανθρώπινες ζωές και όλο το βίος της οικογένειάς του. Στο μοιραίο πλοιάριο, ο πατέρας του Χρήστος Σπανός, έμπορος, είχε φορτώσει όλα τα εμπορεύματα που αγόρασε από τη Ρόδο και προορίζονταν για το μαγαζί της Λέρου. Μαζί με τα εμπόρευμα τα βούλιαξαν και τα όνειρα της οικογένειας για μια καλύτερη ζωή. Συγκυρίες κακές θα μπορούσε να πει κανείς, αλλά και χαρακτηριστικά βιώματα, από τα οποία αποκομίζει κανείς σημαντικά εφόδια για τη διαμόρφωση του χαρακτήρα του. **Πόσων χρόνων ήσασταν τότε, κ. Σπανέ;**

«Ήμουν μόλις 8 ετών και αναγκαστικά, για να ζει η οικογένειά μας, βγήκα στην εργασία, ψάχνοντας ένα εισόδημα που θα συμπλήρωνε το οικογενειακό, ώστε να μπορέσουμε να ζήσουμε». **Ποια ήταν η πρώτη σας δραστηριότητα;** «Το πρωί πήγαινα στο σχολείο και το απόγευμα συντροφιά με το ξύλινο κασελάκι μου ρίχτηκα στον αγώνα της επιβίωσης, πουλώντας φυστίκια, τσίχλες, σοκολάτες και καραμέλες. Στέκια μου μέχρι το απόγευμα ήταν το εμπορικό λιμάνι και το γήπεδο. Το βράδυ, τα νυκτερινά κέντρα της παραλιακής λεωφόρου, στου ΚΟΒΑ. Τρία χρόνια πέρασαν έτσι, μέχρι που αποφάσισα να εγκαταλείψω το

σχολείο και το κασελάκι μου και να πάω να δουλέψω στις οικοδομές». **Μέχρι πότε δουλέψατε στις οικοδομές;** «Μέχρι τα 18 μου χρόνια. Έπειτα τα εγκατέλειψα και, επειδή ήμουν ανήσυχη φύση, αποφάσισα να μαρκάρω σε παντοπόρο πλοίο ταξιδεύοντας σ' όλο τον κόσμο, κάτι που ονειρευόμουν από τα παιδικά μου χρόνια». **Και ναυτικός, λοιπόν. Αυτή η σχέση με το ναυτικό επάγγελμα συνεχίστηκε;**

«ΣΧΕΔΙΑΖΟΥΜΕ ΤΗ ΣΥΝΔΕΣΗ ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΩΝ-ΣΑΜΟΥ»

«Μόλις απολύθηκα από τον στρατό δοκίμασα να ανοίξω ένα μπακάλικο στη Λέρο, αλλά οι δυσκοιλιές τότε συγκυρίες με υποχρέωσαν να το κλείσω. Οπότε στράφηκα και πάλι στα βαπόρια. Μπαρκάρισα ως ναύτης σ' ένα βαπόρι, αλλά σε ένα ταξίδι στη Νέα Ορλεάνη το έσκασα και πήγα στη Νέα Υόρκη. Εκεί δούλεψα για τρία χρόνια ως παρκαδόρος σε ελληνικό νυχτερινό κέντρο της ομογένειας». **Στην Ελλάδα πότε επιστρέψατε;**

«Στη Ρόδο επέστρεψα το 1975 και μαζί με τον αδελφό μου ανοίξαμε ένα μπακάλικο. Απ' αυτό ξεκίνησε και η ενασχόλησή μας με τα σούπερ μάρκετ, στα οποία καθιερωθήκαμε επιχειρηματικά». **Πότε πήρατε την απόφαση να ασχοληθείτε με τον εφοπλισμό;** «Καταρχήν να ξεκαθαρίσω ότι η λέξη εφοπλισμός δεν μου αρέσει καθόλου. Επιχειρηματίας είμαι, που μέσα απ' αυτή την εταιρεία προσπαθώ να προσφέρω κοινωνικά στην πατρίδα μου. Για να σας απαντήσω, όμως, στο ερώτημα,

η απόφαση ήρθε το 1999, όταν ιδρύθηκε η "Δωδεκάνησος Ναυτιλιακή"». **Θα μπορούσατε να μας πείτε τι σπρώχνουν οι ιδιαίτεροι χρωματισμοί και τα σινιάλα της εταιρείας;** «Το άσπρο και το μπλε παραπέμπουν στην εθνική περηφάνια και το πορτοκαλί είναι μια νύτα αισιοδοξίας για το μέλλον του δωδεκανησιακού συμπλέγματος». **Ποιοι λόγοι σάς ώθησαν να κάνετε ένα τέτοιο βήμα;** «Η ίδρυση της εταιρείας ήρθε σε μια εποχή που η ΔΑΝΕ συγκλονι-

ζόταν από το μεγάλο σκάνδαλο και οι προοπτικές της για το μέλλον ήταν αβέβαιες. Επειδή υπήρξα μέτοχος της ΔΑΝΕ και είχα πιστέψει στο κοινωνικό έργο της εταιρείας, οι εξελίξεις με προβληματίσαν για το μέλλον της συγκοινωνίας του νομού και με ώθησαν να ξεκινήσω κάτι δικό μου. Αγοράσαμε τότε με 57 εκατ. δραχμές μία άδεια σκοπιμότητας για τη γραμμή Αστυπάλαια-Κως-Νίσυρος-Τήλος-Σύμη-Ρόδος και κατόπιν πήγαμε στην Ιαπωνία και πήραμε το ΠΑΝΑΓΙΑ ΣΚΙΑΔΕ- ▶

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ: ΜΑΡΙΑ ΖΕΡΒΑ